

УДК 821.111
Г60

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Holt V. Menfrea in the Morning : A Novel / Victoria Holt. —
New York : Fontana, 1974.

Переклад з англійської *Антоніни Івахненко*

Дизайнер обкладинки *Марія Максимів*

ISBN 978-617-15-0707-4
ISBN 978-0-00612-983-7 (англ.)

© Victoria Holt, 1966
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

1

Якщо ви хотіли побачити Менфрею у всій її пишноті, ви мали дивитися на неї вранці. Я вперше зрозуміла це на світанку в будинку на Нічийному острові, коли далеко на сході багряні хмари кидали на море рожевий відблиск, а вода, що плескалася навколо острова, була схожа на перламутрово-сірий шовк з накинutoю на нього сіточкою бриж.

Ранок здавався більш спокійним після сповненої страхів ночі, яку я пережила, а краса краєвиду лише виділялася на тлі нещодавно пережитих кошмарів. Стоячи біля відчиненого вікна, споглядаючи море й материк з Менфреєю на самісінькій верхівці скелі, я відчувала піднесення одночасно й від тієї краси, і від того, що вціліла після цієї ночі.

Будинок був схожий на замок: усі ті башточки, контрфорси та зубчасті вежі — надійний орієнтир для моряків, які розуміли, де саме перебувають, як тільки вони помічали ту купу стародавнього каміння. Замок здавався сріблясто-сірим опівдні, коли промені сонця падали на гострі шматочки кварцу в кладці, і ті починали блищати, як діаманти; але ніколи Менфрея не мала такого чудового вигляду, як у ті миті, коли її торкалося рожеве сяйво сходу сонця.

Менфрея протягом століть була домом для Менфрі. Я таємно охрестила їх «Чарівними Менфрі», бо саме такіми вони мені здавалися — не такими, як звичайні люди, із винятковою зовнішністю, сильними, енергійними. Я чула, як їх називали «Дикими Менфрі», і, за словами А'Лі — дво-рецького у «Воронячих баштах», — вони були не тільки дикими, але й підступними. Дворецький міг багато чого

5

розповісти про нинішнього сера Енделіона. Менфрі давали дітям імена, які мені здавалися дивними, — але, очевидно, корнуольці вважали їх звичайними, бо ці імена склали частину давньої історії герцогства. Сер Енделіон викрав леді Менфрі, коли та була юною дівчиною і мала не більш як п'ятнадцять років, привіз її до Менфреї і тримав там, доки її репутація не була остаточно зруйнована, а її сім'я радо погодилася на шлюб.

— Не через кохання, — уточнив А'Лі. — Не помиляйтеся, міс Гарріет. Він полював на гроші. Кажуть, вона одна з найбільших спадкоємиць країни; а Менфрі потребували грошей.

Коли я побачила сера Енделіона, який їхав верхи по Менфрі-Стоу, то уявила того юним, викапаним його сином Бевілом зараз, із викраденою спадкоємицею поруч, яку він віз до Менфреї, — бідоласна налякана дівчина ледь встигла вийти з дитячого віку, але була повністю зачарована диким сером Енделіоном.

Волосся в нього було рудим і скидалося мені на гриву лева. Він усе ще западав на жінок, як сказав мені А'Лі; цей недолік успадковували всі Менфрі; багато з них — і чоловіки, і жінки — зазнали горя через свої любовні пригоди.

Леді Менфрі, спадкоємиця, дуже відрізнялася від решти сім'ї: вона була вродливою й тендітною, ніжною леді, яка піклувалася про бідних, що мешкали поруч. Вона смиренно прийняла свою долю, коли передала свій статок у руки чоловіка. А той, отримавши гроші, розповів мені А'Лі, досить швидко розтринькав їх.

Вона виявилася розчаруванням у всьому — окрім грошей, — бо Менфрі завжди народжували багато дітей, а в неї був лише один син, Бевіл, і минуло цілих п'ять

років, перш ніж вона народила Гвеннан. Не можна сказати, що в роки між народженням сина і доньки вона не вагітніла. У бідоласній леді майже щороку траплялися викидні, і це продовжувалося ще кілька років після народження Гвеннан.

Варто мені було побачити Бевіла й почути, що він — точна копія батька у його юні роки, як я зрозуміла, чому леді Менфрі дозволила себе викрасти. Зовнішність Бевіла мала ті самі кольори, що і в його батька, а ще він мав найпривабливіші очі, які я коли-небудь бачила: такі ж рудувато-брунатні, як і волосся; але зовсім не через забарвлення я не могла відвести від них погляду, а, найімовірніше, через їхній вираз. Вони дивилися на світ і людей з упевненістю, гумором і такою байдужістю, наче не існує нічого, вартого глибоких хвилювань. Для мене Бевіл був найдивовижнішим членом цієї дивовижної родини.

Найкраще за інших його родичів я знала Гвеннан, його сестру, бо ми були однолітками, і тому швидко потоваришували. Вона вирізнялася величезною життєвою силою та водночас зарозумілістю, з якими, здавалося, й народилася. Ми часто лежали на скелях серед рожевих прибережних квіточок і кущів дроку й теревенили — точніше, вона говорила, а я слухала.

— У церкві Святого Неота є скляне вікно, — якось сказала вона мені. — Воно стоїть там сотні років, і на ньому є зображення святого Брихана та його двадцяти чотирьох дітей. Є там і лики святих Іво, Менфрі та Енделієнти... Менфрі — це, безперечно, наша пращурка, а родина тата походить від Енделієнти. І у Брихана була дочка, на ймення Гвеннан; тож тепер ти знаєш...

— А як щодо Бевіла?

— Бевіл! — вона вимовила його ім'я зі справжньою побожністю. — Його назвали на честь сера Бевіла Гренвіля, який був найвидатнішим солдатом Корнуоллу. Він воював проти Олівера Кромвеля.

— Але ж, — зауважила я, бо трохи більше за неї розумілася на історії, — він не переміг.

— Та, звісно ж, переміг, — презирливо пирхнула вона.

— Але міс Джеймс каже, що король втратив голову і що замість нього правив Кромвель.

Гвеннан була справжнісінькою Менфрі: одним величавим помахом вона відмовилася брати до уваги й міс Джеймс, і підручники з історії.

— Бевіл завжди перемагав, — рішуче заявила вона й покінчила з питанням.

Стіни будинку просто на наших очах знову змінювали барву: рожевий відтінок тьмянів, і в перших сонячних променях вони набували сріблястого кольору. Я дивилася на обриси узбережжя, на моторошні скелі — гострі, як ножі, і підступні, бо їх так часто ховало під своїми хвилями море. Поблизу острова був ланцюг скель, які називалися Хованки. Гвеннан казала, що таку назву вони отримали через те, що часто були повністю приховані від людських очей і чатували, чекаючи нагоди знищити будь-яке судно, яке легковажно наблизиться до них.

Нічийний острів, частина цього ланцюга скель, розташовувався десь за пів милі від материка і, маючи приблизно пів милі в окружності, був не більш ніж пагорбом у морі; і хоча на ньому стояла всього одна будівля, проте острів мав джерело прісної води — це, додала Гвеннан, і стало причиною зведення там будинку. Домівка мала певну таємницю — і причину, з якої ніхто не хотів там

жити, але я запевнила себе, що то добре; бо, якби там хтось уже жив, де б я тоді мала провести вчорашню ніч?

Якби я могла обирати, то тут будинок не зводила б. Зараз дім, у якому ніхто не хотів жити, наповнювався привітним світлом, але все одно він створював моторошне відчуття — ніби минуле застрягло у ньому й хотіло помститися вам: зловити і теж затягнути у пастку, щоб ви стали його частиною.

Якби я сказала це Гвеннан, вона б посміялася з мене. Я наче наяву чула ноти презирства в її високому, владному голосі. «Ха! У тебе розігралася уява. Це все через твою недугу».

Гвеннан не боялася вільно обговорювати теми, щодо яких інші вдавали, ніби ті не існують. Можливо, тому я і не могла не спілкуватися з нею, хоча часом наші стосунки завдавали мені чимало болю.

Я зголодніла, тож з'їла шматочок шоколаду, який мені принесла Гвеннан, і оглянула приміщення. Уночі запилені чохли перетворили меблі на привиди, і я навіть подумала, чи не краще переночувати надворі; але земля була твердою, повітря холодним, а шум моря скидався на тиху розмову, і надворі його було набагато краще чути, ніж усередині. Тож я піднялася сходами до однієї зі спалень і лягла, не роздягаючись, на накрите чохлом ліжко.

Я спустилася до великої кухні з кам'яною підлогою; прапори надворі висіли, просякнуті вологою; на острові панувала сирість. Я вмилася водою, яку напередодні набрала з джерела; на стіні висіло дзеркало, і коли я розчісувалася, то дивилася на своє відображення і думала про те, що воно має зовсім інакший вигляд, ніж у дзеркалі в моїй кімнаті, вдома. Очі в мене наче збільшилися —

від страху. На щоках з'явився ледь помітний рум'янець — через хвилювання. Волосся стирчало на всі боки — через неспокійний сон. Густе, пряме і дуже непокірне — воно завжди викликало розпач у численних нянь, яким сильно не пощастило опікуватися мною у дитинстві, я була поганулею, і дивитися на моє обличчя було неприємно.

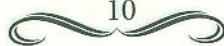
Я вирішила витратити час із користю й оглянути будинок, аби переконатися, що там і справді нікого немає, крім мене. Дивні звуки, що мучили мене вночі, виявилися скрипом дощок; шелестом хвиль, що то накочувалися на берег, то відступали, скидаючись на дихання чи шепіт; ну і, звісно, писком щурів, бо на острові жили щури — Івеннан казала, вони потрапили туди з кораблів, що розбилися на Хованках.

Будинок сто п'ятдесят років тому побудували Менфрі, бо острів, як і більша частина округу, належав їм. Крім кухні та флігелів, він мав вісім кімнат, де стояли новенькі меблі — чекали на орендаря, якого так і не вдалося знайти.

Я зайшла у вітальню, французьке вікно якої виходило на море. Саду не було, хоча здавалося, що колись його таки збиралися розбити. Але тепер тут росли тільки кущі дроку та ожини, з-під яких де-не-де виглядали поодинокі клаптики трави. Менфрі відсутність саду не непокоїла, та й навряд чи його справді можна було посадити, адже під час припливу він опинявся б під морською водою.

Утративши відчуття часу, я вийшла із дому й побігла до піщаної бухти, де трохи полежала, дивлячись на Менфрею й чекаючи на Івеннан.

Коли вона прийшла, сонце вже піднялося високо. Я помітила її в бухті, яка теж належала Менфрі і яку вони, як символ доброї волі, дозволили використовувати простим людям, аби не довелося перекривати частину берега й зму-

шувати людей оминати огорожу. Там були прив'язані три чи чотири човни, і я дивилася, як Івеннан сідає в човен і веслує. Трохи згодом він ткнувся носом у пісок, і коли вона вилізла на берег, то я побігла їй назустріч.

— Івеннан! — закричала я.

— Тсс! — відповіла вона. — Хтось може почути або побачити тебе. Негайно йди до будинку.

Незабаром вона приєдналася до мене. Я ще ніколи не бачила її такою схвилюваною. Помітила, що на ній була накидка з величезними кишенями всередині — вони сильно випирали, і я здогадалася, що вона привезла мені обіцяну їжу.

Івеннан помахала газетою, яку тримала в руках.

— Поглянь-но лише! — вигукнула вона. — Ранкова газета. Там твоє фото! Просто... на першій шпальті.

Вона підійшла до столу й розклала газету просто на запиленому чохлі.

Я дивилася на заголовок і не вірила власним очам.

— «Зникла дочка члена Парламенту. Поліція припускає, що в цій справі не все чисто». Я читаю далі: «Генрієтта (Гаррієт), тринадцятирічна дочка сера Едварда Делвейні, члена Парламенту від округу Ланселла у Корнуоллі, зникла зі свого будинку в Лондоні два дні тому. Є побоювання, що її, можливо, викрали і що за неї вимагатимуть викуп».

Івеннан залізла на стіл й обхопила руками коліна; вона так широко посміхалася, що її очі перетворилися на маленькі щілинки.

Вона тицьнула в мене пальцем.

— Ну що ж, міс Генрієтто (Гаррієт) Делвейні, ви стали важливою персоною, чи не так? Вас розшукують! Шукають по всьому Лондону. І ніхто не знає, де ви, крім нас двох!

